

Een bewoonster van het Spreewald in bruidstooi

handen op werd gezet. Dan ging mevrouw spelen en de dominee zong.

Prachtig zong hij! Zóó zong hij en zóó speelde 't orgeltje, dat de menschen 't niet laten konden om mee te zingen. En als dan dat zingen zoo goed en van harte was gegaan, kwam het luisteren vanzelf.

Ja, 't orgeltje stond nu in de studeerkamer, weggezet... maar de tijden, die 't achter zich had, verre tijden, die waren glorieus geweest.

Wat was er te doen in huis?

Kleerkasten, linnenkasten gingen open, stapels werden op openge-spreide handen gelegd. Er werd gesjouwd en gesleept. Er werd veel gelachen, druk gepraat; koffers stonden klaar en werden met overleg vol geladen.

En toen kwam 't. Het orgeltje, bedolven onder boeken en tijdschriften, werd van den last bevrijd. Het isolement was opgeheven. In plaids gewikkeld, werd 't weggedragen.

Het einde van den dag kwam met een groote verrassing. Uitgepakt en neergezet door oude, vertrouwde handen. Tot nieuw leven gewekt, tot een nieuwe taak geroepen in het vacatiehuisje boven op 't duin.

Ramen staan open. De wind ritselt door de helm, de zee breekt op 't strand. Door de stilte zingt een machtig lied; ruimte en eeuwigheid. Kan zoo'n klein orgeltje dat overstemmen?

Ja, het gaat; het gaat werkelijk. Of liever, het overstemt niet, maar het doet mee; het zingt zijn eigen toon in het groote lied voor God.

't Is in den vroegen morgen. De klep wordt teruggeslagen. Vergeeld

ivoor van de toetsen. Jongenshanden tasten er onwennig over; zij moeten zich even terecht vinden op 't kleine toetsenbord. 't Zijn andere handen dan die van vroeger, maar bedrevener. Het geluid van 't orgeltje zwelt en zwelt; het is nog niet oud geworden, het heeft een heldere, klare stem bewaard. En allen zingen mee:

„God Uwe goedheid reikt zoo ver,
zoo ver als wolken varen...”

Dan valt stilte in de groote kamer. Daar zijn er veel, die wachten en luisteren.

Van buiten klinkt 't lied van ruimte en eeuwigheid. Binnen klinken nog sterkere klanken. De Bijbel ligt open, er wordt gelezen: De hemelen vertellen Gods heerlijkheid, het firmament verkondigt Zijner handen werk. De dag spreekt ervan tot den dag, de nacht deelt het mede aan den nacht...

Zóó is de vacantie ingezet, zóó zal 't alle morgens zijn.

Eén keer, toen ging het orgeltje een gevaarlijken gang. Wat doe je als iemand jarig is en daar zijn spelers en dichters onder de jeugd! Het „Lied van den orgelman”

HET ORGELTJE

Het stond in de studeerkamer — weggezet. Het had een glorieuzen tijd gehad; maar gehad. Vroeger in de kleine gemeente, en mee den polder in.

Een klein lokaaltje aan den Noordweg, een klein lokaaltje in polder Zuid, en dan de zomerfeesten in het weidje van Jakobs tegen de duinen.

Als dat kleine muziekje er niet was geweest, had er stellig veel aan den zegen ontbroken. Want zingen, daar moet je niet gering van denken, en wanneer dan zoo'n dapper, geestdriftig orgeltje de stemmen steunt en stuwt, komt er pas de goede gang en de overtuiging in.

't Zangkoor had er omheen staan zingen; de meisjesvereniging was 't voorgegaan, wanneer ze met al te bedeesde stemmen het nieuwe lied niet aandurfd. En dan de openluchtmeeting of 't Zendingsteest!

Je zou zeggen: de stem van zoo'n klein ding draagt niet ver, maar dat hangt er maar van af wie 't hanteert. Honderden had 't aan 't zingen gebracht.

Dat ging zóó. Daar stond 't in de wei. Eerst 't onderstel, waar 't orgeltje met veel piëteit en voorzichtigte

moet voor den jubilaris gezongen. 't Is al gedicht. Een zanger is ook klaar. Maar waar is het straatorgel? Nog nooit had 't orgeltje voor zoiets dienst gedaan. Nu zal 't toch moeten zijn.

's Avonds wordt 't naar buiten gedragen door overmoedige kinderen. Daar staat 't op een wrakken stoel in de duindoorns.

Wanneer er zoo uitbundig gelachen wordt om je heen, dan slaat dat naar binnen. Zóó ging het bij 't orgeltje ook, toen de klep open ging. De vroolijkheid sloeg naar binnen en 't liet zich gewillig gebruiken voor het kreupele wijsje. Mal en simpel dreunt 't zijn melodietje en spot geestig mee als 't spotliedje voor den jarige klinkt. 't Gaat goed, heel goed. Dat had 't van zichzelf niet gedacht. Maar 't is wel zóó, bij een orgeltje evengoed als bij een menschenhart. Veel ligt er in verborgen, waar het geen weet van heeft.

Na de voorstelling krijgt 't een goedkeurend klopje, en een bekende stem zegt lachend: „Dat oude orgeltje toch; 't kan ook voor alles dienst doen. Nou is 't ook al een straatorgeltje; een ècht draaiorgeltje!”

Moet 't zich schamen? — Ach, waarom zou je geen dwaasheid aandurven zoo nu en dan. Ontkomt wel iemand daaraan in 't leven? 't Was maar éénmaal. Dat is toch niet te veel! —

De verdere dagen stond 't weer rustig en liet zich alle morgens bespelen. Den laatsten vacatiemorgen, 't wist niet, dat 't de laatste keer zou zijn, ging 't voor bij 't morgenlied.

„Ik voel de winden Gods vandaag,
Vandaag hijsch ik het zeil...”

Dapper en vol overtuiging had 't voorgespeeld en aangevuurd. En die zongen, weten dat 't orgeltje niet vergeefs zijn vacantietaak heeft vervuld.

Dan wordt de klep gesloten over de vergeelde, ivoren toetsen. Door de open ramen zingt 't lied van de zee, dat niet zwijgen kan, zomer noch winter.

Er wordt afscheid genomen van iets heel goeds.

Weer wordt 't orgeltje ingepakt in de plaiden en na een langen dag wordt het 's avonds weer binnengedragen in de studeerkamer. 't Staat nu nog vrij, maar 't zal niet lang meer duren, dan is 't bedekt door kranten en tijdschriften.

A. N.-S.

KONINGEN KOMEN....

KONINGEN GAAN!

Eenigen tijd geleden had ik al eens de gelegenheid, erop te wijzen, hoe de postzegels tegenwoordig, meer nog dan vroeger, toen men zuiniger was met nieuwe uitgiften, het wereldgebeuren vrij nauwkeurig weerspiegelen.

Door een paar actuele voorbeelden geïllustreerd, moge ik u bewijzen, dat ook de bekende aan het Fransch ontleende spreuk: „De Koning is dood.... Leve de Koning,” op de postzegels belichaamd wordt.

Het conservatieve Engeland, dat voor de meeste verzamelaars weinig interessants bood, doordat jaar in, jaar uit onveranderd dezelfde zegels verschenen met de beeltenis van Koning George, heeft plotseling de belangstelling voor zijn postzegels weer zien groeien door een tweetal gebeurtenissen van geheel verschillende aard.

Met veel luister werd het Regeeringsjubileum van den koning gevierd, en ook de zegels deelden eindelijk eens in de feestvreugde en kregen een deftig nieuw pakje.

Nog niet erg fantasierijk, — dezelfde beeltenis van den koning, maar nu geflankeerd door kroon en lauwertak, en bekroond door de feestelijke woorden: Silver jubilee. Niemand kon vermoeden, dat op 't moment, dat deze zegels

pas goed en wel in omloop waren, de feestvreugde verkeerden zou in rouw.

De koning is dood! Leve de koning!

Terwijl de jubileumzegels nog in koers zijn, verschijnen de nieuwe, met de beeltenis van koning Edward.

En mét het nieuwe bloed op den troon, schijnen ook de Engelsche zegels een verjongingskuur te ondergaan. Een zeer artistiek, modern opgevat, sober en smaakvol zegel, de welbekende kop tegen zacht verloopend fond, met verder slechts den allernoodzakelijksten tekst.

Zelfs heeft men het, zelfbewust en ietwat pedant, niet noodig geoordeeld het land van herkomst te vermelden, zoo zeker is men er blijkbaar van, dat het portret van den „prince charming,” van weleer, overbekend is, en voldoende om het zegel als Engelsch te identificeren! — En nog maar net „loopt” deze zegelreeks, of Engeland wordt opnieuw geschokt door den troonsafstand van Edward VIII. De nieuwe zegels zullen vrijwel terstond weer ingetrokken worden, en de verzamelaar, die ze wist te bemachtigen, boft!

Ook het oude Ethiopië zag zich zijn vorst ontvallen, zij het niet door den dood, en een nieuwe heerscher verscheen. De fiere Negus, Haile Selassie, de leeuw van Juda, koning der koningen, keizer van Abessynië, werd door Westersche barbaren verjaagd, die meenden hun Christendom 't best te demonstreeren door bruto geweld en overwicht der Europeesche „beschaving” in den vorm van gifgassen en kanonnen.

Een nieuwe keizer van Ethiopië stond op, zijns ondanks!

En ook dit tragisch gebeuren geven de postzegels te zien. Naast een jubileum-zegel met de beeltenis van den Negus, en een met die van Ras Maconnen, een nieuwe serie met het portret van den huidigen „heerscher.”

In het dagelijksch leven doet een dief alle mogelijke moeite, zijn vergrijp geheim te houden, en al zal hij misschien, met nauwelijks verholten trots over zijn geslaagde onderneming, een enkeling in vertrouwen nemen, hij zal zich verder van den domme houden, uit vrees „voor de politie.” Maar nu de „wereldpolitie” — de Volkenbond — door zijn aarzelend optreden zijn prestige vergooid heeft, zien we 't ongelooflijke gebeuren, en op een postzegel tot uiting komen, dat een vergrijper met hetgeen, waaraan hij zich heeft vergrepen, coquetteert!

Deze Italiaansche serie zal latere geslachten, tot onze schande, een droevig beeld geven van de twintigste-eeuwsche moraliteit!

En slechts de verzamelaar zal zich, farizeesch, verheugen over zijn nieuwe aanwinst!

Phil. A. Telist